

Какъ Стефчо посрѣщна коледа.

Бѣдни вечеръ бѣше. За много нѣща Стефчо имаше да се радва: утрѣ коледа — подарѣци . . . Слѣдъ два дни именниятъ му день, който му бѣше и рожденъ — пакъ подарѣци . . . Само слѣдъ два дни щѣше да навърши цѣли шестъ години! Вече голѣмо момче ставаше! Колко весело! — шестъ годишно момче! Сестричето му Тинка мѣненка-мѣненка, едва двѣ годишна, на височина до гърдитѣ му — просто за съжаление. Той лесно можеше да я носи въ рѣцѣ и на грѣбъ, защото бѣ голѣмъ и якъ.

За много нѣща имаше да се радва Стефчо, но нѣкакъ не се радваше достатъчно. Нѣщо го парѣше подъ гърдитѣ, мѣчно му бѣше. Майка му работѣше въ кухнята. Бѣше му порѣчала тука въ спалнята да стои съ Тинка и да гледа да не извърши пакъ нѣкоя пакостъ. Стѣнната печка горѣше и бумтѣше. Електрическата ламба, увиснала на срѣдъ тавана, грѣеше и заливаше съ златна свѣтлина всичко въ стаята.

Тинка виждаше, че бате ѝ Стефчо не е веселъ и палавъ като други пѣтъ, та и тя се посвѣси и сгуши край него. Той седѣше неподвижно на столъ, а тя чоплѣше долното копче на куртката му и го гледаше натжжено. И двамата мълчеха. Изведнѣжъ Стефчо си спомни, що бѣ сторилъ тая заранъ. Качилъ се бѣше на столъ прѣдъ буфета, стигналъ съ рѣжка горния рафтъ, за да си хапне скришомъ една лѣжичка сладко — толкозъ — една лѣжичка само щѣше да си земе. Но . . . ! Кой знае какъ стана! — туку трѣсна нѣщо на земята: събори се голѣмиятъ кастронъ, пѣленъ съ млѣко. Сждѣтъ се счупи, млѣ-